

Suzanne Vermeer

COSTA DEL SOL

Wat begint als een reis om een triest verleden af te sluiten,
eindigt in een gevecht op leven en dood...

Over het boek

Sinds ze een jaar geleden weduwe is geworden, heeft Eline Sánchez er alles aan gedaan om de levens van haar en haar kinderen Alex en Maria weer op orde te krijgen.

De komende zomervakantie zullen ze met z'n drieën doorbrengen in Spanje, het geboorteland van hun vader. Maar in plaats van een verblijf bij de grootouders van haar kinderen, heeft Eline een verrassing in petto: een vakantie aan de zomerse zandstranden van de Costa del Sol.

Aanvankelijk lijkt het een groot succes te worden, maar wat begint als een reis om een triest verleden af te sluiten, eindigt in een gevecht op leven en dood...

Over de auteur

Suzanne Vermeer is het pseudoniem van de in juni 2011 overleden auteur Paul Goeken. In overleg met zijn familie is besloten om de boeken van Suzanne Vermeer voort te zetten. Alle titels van Vermeer zijn in de bestsellerlijst verschenen en twee titels werden genomineerd voor de NS Publieksprijs.

Van dezelfde auteur

All-inclusive
De vlucht
Zomertijd
Cruise
Après-ski
De suite
Zwarte piste
Bella Italia
Noorderlicht
Bon Bini Beach
Het chalet
Route du soleil
Winterberg
Goudkust
Mont Blanc

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Suzanne Vermeer

Costa del Sol

A.W. Bruna Uitgevers

© 2015 Suzanne Vermeer
© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

Omslagbeeld
iStock
Omslagontwerp
Wil Immink Design

ISBN 978 94 005 0489 9
NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

Alexandro trommelde ongeduldig met zijn vingers op het stuur. Hij stond al een kwartier te wachten bij Amsterdam Centraal. Een uur geleden was er een telefoontje binnengekomen bij de taxicentrale dat hij om exact kwart over tien klaar moest staan. De beller had specifiek naar hem gevraagd, maar had geen naam genoemd. Hij was benieuwd wie het was, maar meer nog of de persoon wel op kwam dagen. Hij zou nog maximaal tien minuten wachten en dan hield het op. Drie klanten had hij al moeten weigeren omdat hij ‘bezet’ was.

Het rechterachterportier werd opengetrokken. In zijn binnenspiegel zag hij dat iemand in een boerka instapte, maar de deur openliet.

‘Eres Alexandro Sánchez?’

‘Sí,’ antwoordde hij verbaasd in zijn moedertaal.

‘Bueno. Alex está en peligro. Un hijo por un padre.’ De woorden waren amper uitgesproken of de vreemdeling stapte de auto alweer uit en verdween in de mensenmassa.

Alexandro voelde zijn hart verkrampen en had moeite met ademen. Het was gebeurd. Hij was ingehaald door het verleden. Jarenlang was hij bang geweest voor deze dag en net nu zijn angst naar de achtergrond was gezakt, kwam wat hij achter zich had gelaten toch nog als een boemerang terug. Waarom nu? Hij had met succes een nieuw bestaan opgebouwd in Nederland en het verleden van zich afgeschud. Hij had een leuk gezin, vrienden, een baan. Het kon niet op. Hij

was eindelijk gelukkig en juist nu ging het mis. Misschien wel júst daarom.

Hij herhaalde de dreigende woorden in zijn hoofd. *Alex is in gevaar. Een zoon voor een vader.* Twee zinnen die zijn hele wereld op zijn kop zetten. Twee zinnen en hij wist precies waar het over ging. Hij moest onmiddellijk naar huis om zijn vrouw en kinderen te waarschuwen, te beschermen. De band om zijn borst werd strakker. Er was geen tijd meer te verliezen! Hij startte de auto en gaf richting aan. Ongeduldig wachtte hij tot een collega-taxi was gepasseerd. Toen de weg vrij was en hij weg wilde rijden, werd het achterportier weer opengedaan. Verschrikt keek hij om en zag tot zijn opluchting dat het niet de vreemdeling in de boerka was, maar een man in pak.

‘Ik heb al een andere rit!’ schreeuwde hij en hij reed weg voordat de man kon instappen. Door het snelle optrekken zwaaide het opengeklapte achterportier bijna tegen een fietser aan. Alexandro vloekte en parkeerde zijn auto dubbel om het portier te sluiten. Zo snel als hij kon reed hij de stad uit naar de A10, de ringweg rond Amsterdam. Zijn navigatiesysteem begon te piepen en kondigde een flitspaal aan. Verschrikt keek hij op zijn kilometerteller. Hij reed veel te hard en nam gas terug tot de toegestane snelheid. Zijn handen grepen het stuur steviger vast. Focussen moest hij zich. Er waren al te veel automobilisten die zwalkend over de weg gingen omdat ze met dingen bezig waren die niets met autorijden te maken hadden. Hij verliet de ringweg en reed de A1 op.

Zijn telefoon piepte en hij griste hem van de carkit. *Alex is in gevaar. Een zoon voor een vader* stond er in zijn moedertaal. Het nummer van de afzender zei hem niets maar hij kon wel raden wie het was. *Laat mij en mijn gezin met rust, sms'te* hij terug. *Alexandro, handen aan het stuur en niet sms'en onderweg*, klonk de stem van zijn vrouw Eline in zijn hoofd. Normaliter hield hij zich daar redelijk aan, maar dit was een noodgeval.

Het navigatiesysteem kondigde de afslag naar de A6 richting Almere aan. De woorden drongen pas tot hem door toen hij de afslag al bijna voorbij was. ‘*Coño!*’ vloekte hij en hij smeed zijn telefoon aan de kant. In een impuls trapte hij vol op de rem en gooide zijn stuur om. Zijn voet schoot echter van het pedaal af en de auto schoof zonder vaart te minderen naar rechts. In paniek trok Alexandro aan de handrem. De auto tolde om zijn as en Alexandro deed zijn uiterste best om hem weer onder controle te krijgen. De vangrail kwam veel te snel dichterbij. Banden piepten en lieten zwarte sporen achter op het wegdek. De geur van verbrand rubber drong zijn neus binnen. Hij trok nog harder aan de handrem, maar het had geen zin meer. De vangrail was nog maar enkele meters van hem verwijderd. Zijn leven flitste aan hem voorbij. De gezichten van Eline, Alex en Maria. Hij had zijn gezin niet kunnen beschermen, ze zelfs niet kunnen waarschuwen. Dat het zo moest eindigen...

‘Ik hou van jullie!’ schreeuwde hij voordat de zijkant van de taxi tegen de vangrail aan sloeg. De auto knalde door de enorme klap terug op de rijbaan waar hij door een passerende auto vol werd geramd. Alexandro schoot naar voren en de veiligheidsgordel was niet bestand tegen het geweld. De pijn in zijn borstkas was met niets te vergelijken wat hij ooit had meegemaakt. Hij voelde zijn longen samengedruwd worden en zijn hoofd exploderen toen hij door de voorruit vloog. Daarna hield alles op.

2

Sara Verbeek zat al vanaf negen uur die ochtend achter haar laptop. Aan het einde van de dag moest ze een artikel inleveren voor *HipSter*, het magazine waar ze al een aantal jaar voor schreef. Ze greep naar de koffiekkan en wilde zichzelf nog een mok inschenken. Er kwam slechts een lullig straaltje uit dat al snel overging in gedruppel. ‘Een hele koffiekkan leeggedronken en nog geen letter op papier,’ mopperde ze. Ze liep naar de keuken om verse koffie te zetten. Leunend op het aanrecht staarde ze naar buiten terwijl het apparaat pruttelde en een aangename geur verspreidde.

Als ze heel eerlijk was, ging het schrijven de laatste maanden al niet meer zo lekker. De lol die ze er voorheen in had, verdween steeds meer. Haar werk was altijd haar hobby geweest, maar daar was op dit moment geen sprake meer van. Ze miste uitdaging, wilde meer. Misstanden aan de kaak stellen, onderzoeksjournalistiek, daar ging haar voorkeur eigenlijk naar uit. Ze wilde iets concreets bereiken met haar werk en niet langer slechts entertainen. Want entertainment, dat was waar *HipSter* voor stond. De rubriek ‘Dating Daisy’ had ze niet lang na wat er in IJsland was gebeurd al overgedragen aan een collega. Ze kon het niet meer opbrengen om met een uitgestreken smoel tegenover bronstige mannen te zitten en daar een lollig verslag over te schrijven.

Sinds wat er met Annelies was gebeurd, was er iets veranderd. Zij was veranderd. Het had Sara veel moeite gekost om te accepteren dat ze haar vriendin Annelies uiteindelijk

lang niet zo goed had gekend als ze altijd had gedacht. Haar schouder was weer helemaal genezen, maar het weerbarstige litteken zou haar er altijd aan herinneren dat de eerste kogel, die voor Annelies was bedoeld, haar had geschampt. Het had ook anders kunnen aflopen, dat realiseerde ze zich maar al te goed. De onbezorgde manier waarmee ze altijd in het leven had gestaan, was ze kwijtgeraakt. René noemde haar soms ronduit zorgelijk.

Met Annelies' man Wim had ze geen contact meer. Drie maanden na terugkomst uit IJsland had hij al een nieuwe vriendin en dat vond Sara moeilijk te verkroppen. Zo'n opgedirkte tuthola die werkelijk geen enkele overeenkomst met Annelies had, maar des te meer leek op Tessa. Alleen al de gedachte aan Tessa deed Sara even rillen. Het contact tussen haar en Wim was steeds stroever verlopen en uiteindelijk volledig verwaterd. Het laatste contact was in de vorm van een geboortekaartje geweest. Wim was toch eindelijk vader geworden. Met pijn in haar hart had ze een kaartje teruggeschreven. Annelies had er alles voor overgehad om moeder te worden, maar het was haar niet gegund. Het had haar leven en haar relatie kapotgemaakt. Wims uitnodiging om de baby te komen bewonderen had ze zo lang voor zich uitgeschoven dat het beschamend was. Ze had op dit moment geen idee hoe het met hem en zijn gezin was.

Sinds IJsland was de wereld zoveel lelijker geworden. Dat was ook de reden dat Sara het onderwerp kinderen steeds van zich af schoof als René erover was begonnen. Zijn kindrens was heel groot en hoe eerder hoe liever. Ze wist dat er grenzen zaten aan het uitstel dat ze bedongen had en dat de rek er een beetje uit begon te raken. Daarom was ze een paar weken geleden met de pil gestopt. Ze had het René nog niet verteld. Als hij wist dat ze de pil niet meer slikte, dan zou elke vrijpartij zo beladen worden. Welke druk dat op een relatie kon leggen, had ze van dichtbij meegemaakt bij Annelies en

Wim. Dat nooit. Stiekem hoopte ze daarom dat ze René binnenkort ineens kon vertellen dat ze zwanger was. Misschien groeide er op dit moment wel zo'n wurmpje in haar buik. Het zou zomaar kunnen na hun uitgebreide vrijpartij van een paar dagen geleden.

Het koffieapparaat had zijn gepruttel gestaakt en ze vulde de thermoskan. Ze stopte een croissantje in haar mond uit de zak op het aanrecht. Haar pantoffels maakten een sloffend geluid op de eiken laminaatvloer toen ze terugliep naar haar computer. Kauwend op haar croissant schonk ze haar mok tot de rand toe vol. Wanhopig keek ze haar aantekeningen van het telefonische interview voor de zoveelste keer door en legde haar handen op de toetsen. Het scherm bleef wit. 'Kom op, Sara, je kunt het. Je kunt best iets leuks schrijven over een B-sterretje dat nieuwe tieten heeft...' Misschien zou een muziekje helpen? Met een druk op de afstandsbediening zette ze de radio aan. *Waves* van Mr. Probz vulde de kamer. Gelijk met haar neus in de boter. Zachtjes zong ze mee en aan het einde van het nummer stond de eerste zin op papier. Ze typte zo geconcentreerd verder dat ze het journaal dat na wat reclame volgde maar met een half oor hoorde. Iets over versobering van de WW, IS die weer een belangrijke stad in Irak had ingenomen, weer gedoe bij de vvd en een dodelijk ongeval op de A1.

Sara's vingers vlogen over het toetsenbord, eindelijk had ze de slag te pakken. Toen ze de laatste punt had gezet en het artikel had verzonden aan de redactie, slaakte ze een zucht van opluchting. Voldaan leunde ze achterover en sloot haar ogen even. Ze overwoog nog een mok koffie te nemen, maar besloot over te gaan op thee. Je kon het ook overdrijven met de cafeïne. Voordat ze naar de keuken liep, stuurde ze een sms naar René. *Ik heb het af! xxx*

Met een dampende kop thee ging ze met een tijdschrift in de bescheiden Hilversumse tuin zitten van het huis waar ze

nu een jaar met René woonde. Na IJsland had ze haar huurhuis aan het Rozenplein opgezegd en was ze in eerste instantie bij René ingetrokken. Hoewel zijn huis prima beviel, kregen ze er steeds meer behoefte aan om een woning te hebben die ze echt samen hadden uitgezocht. Ze hadden niet lang hoeven zoeken voordat ze een huis vonden waar ze allebei verliefd op werden. De vraagprijs lag binnen hun budget en liet zelfs nog wat ruimte voor een verbouwing van de keuken en badkamer. Sara was erg tevreden met het resultaat en genoot er nog elke dag van dat ze haar woningbouwkeuken had ingeruild voor een exemplaar dat volledig naar haar zin was. Ook het hebben van een bad was een ongekende luxe die ze in haar oude huis niet had gehad.

Met samengeknepen ogen keek Sara naar de lucht. Blauw en geen wolkje te bekennen. Ze kreeg ineens enorme zin om vanavond te barbecueën. Ze wist bijna zeker dat René dat ook wel zag zitten, maar voor de zekerheid belde ze hem toch even op. Het toestel ging lang over voordat het op de voicemail sprong. Ze keek op haar horloge. René's afspraak in Amsterdam was inmiddels afgelopen. Ze belde nogmaals. Weer de voicemail. Deze keer sprak ze hem in met het verzoek haar zo snel mogelijk terug te bellen zodat ze boodschappen kon gaan doen. Ongeduldig nipte ze aan haar thee, starend naar haar telefoon die bleef zwijgen. Ze zou nog één poging wagen en anders zou ze toch vast inkopen gaan doen. Bij de gedachte aan een lekker gemarineerd kippenboutje liep het water haar spontaan in de mond. De deurbel klonk. Dat was vast het boek dat ze gisteren online besteld had bij Bruna. Ze stak haar telefoon in haar broekzak. René moest maar even wachten. Fluitend liep ze naar de deur, maar ze viel meteen stil toen er twee agenten op de stoep bleken te staan.

‘Hallo?’

‘Sara Verbeek?’

‘Al tweeëndertig jaar.’
‘Mogen we even binnenkomen?’ vroeg de vrouwelijke agent.

3

Eline Sánchez hing geconcentreerd boven een stapel tentamens. De inkt in haar rode balpen was bijna op. Zonder haar blik van het papier te halen greep ze naar het reserve-exemplaar dat al klaarlag. Kraste in de kantlijn van het vraag- en antwoordenvel om de pen op gang te helpen. Ze was op de helft met nakijken en was tot nu toe tevreden met het resultaat. Slechts drie leerlingen die onder de zes hadden gescoord. Ze nam een slok van haar lauw geworden koffie en pakte vol goede moed een nieuw tentamen van de stapel. Haar ogen vlogen over het papier en ze had net een krul gezet bij de eerste opgave toen de deurbel ging. Ze zuchtte geïrriteerd. De kinderen hadden toch een sleutel? Waarom belden ze dan toch aan? Weg concentratie... Toen ze de deur naar het halletje opendeed, verstarde ze. Voor de deur stonden twee politieagenten. De kinderen! Er zou toch niets met Alex of Maria zijn? Ze vloog naar de deur en rukte hem open.

‘Goedemiddag mevrouw. Volgens onze gegevens is dit het woonadres van de heer Alexandro Sánchez. Bent u bekend met hem?’

‘Ik ben zijn vrouw. Is alles goed met hem?’ Ze kon de paniek in haar stem niet verbergen.

‘Mogen we even binnenkomen?’

‘Ja, ja natuurlijk.’ *Wat is er met Alexandro?* wilde Eline uitschreeuwen, maar de woorden bleven steken in haar keel. Het stellen van de vraag zou betekenen dat ze ook een antwoord zou krijgen en ze wist niet of ze dat aankon. Een ijskoude

hand omklemde haar hart terwijl ze de agenten voorging naar de kamer. 'Let u niet op de rotzooi.' Ze schoof de stapel tentamens aan de kant.

'Mogen we hier gaan zitten?'

Eline knikte. 'Kan ik u iets aanbieden? Koffie?'

'Gaat u eerst maar even zitten.' Ze liet zich op een stoel zakken en balde haar koude handen tot vuisten. Ze haalde diep adem en zette zich schrap.

'Het spijt me om u te moeten vertellen dat uw man deze ochtend betrokken was bij een ernstig auto-ongeluk op de A1 bij knooppunt Muiderberg. Hij is hierbij helaas omgekomen.' Eline hapte naar adem. Dit was niet waar! Dit was een heel foute droom! Alexandro zou straks gewoon thuiskomen, zoals hij dat elke avond deed. Hij zou haar zoenen en aan het tafeltje in de keuken gaan zitten terwijl zij stond te koken. Ze zou een biertje voor hem inschenken en hem de krant aan-geven. Terwijl de boter knisperde in de pan en de afzuigkap zacht zoemde, ritselde de krant als hij een pagina omsloeg. Bij elk nieuw artikel zou ze hem instemmend horen hummen of commentaar horen leveren. Soms zou hij haar stukjes voorlezen en ze zou luisteren terwijl ze nipte van haar wijntje...

'Mevrouw, hebt u gehoord wat we zojuist hebben gezegd?'

Ze schrok op uit haar gedachten. 'Ik, eh...' stamelde ze. 'Ik moet even liggen geloof ik.' Wankelend stond ze op en greep naar haar hoofd toen een duizeling haar overviel. De agent die het dichtste bij haar zat, sprong op en ving haar op voordat ze tegen de vlakke ging. Hij begeleidde haar naar de bank. De andere agent kwam aanlopen met het glaasje water dat op tafel stond. Haar hand trilde zo erg dat het glas tegen haar tanden tikte. Moeizaam nam ze een slokje. 'Heeft hij gele- den?' fluisterde ze.

'Hij was op slag dood.'

'Dus hij heeft geen pijn gehad?'

'We vermoeden van niet.'

Onwillekeurig slaakte ze een zucht. Ze nam nog een slok water en verslikte zich. De ene agent klopte op haar rug terwijl de andere het glas van haar aanpakte.

‘Nu even een paar keer diep inademen.’

Eline gehoorzaamde en legde haar hand op haar buik.

‘Gaat het weer?’

Ze knikte, maar haar gezicht sprak boekdelen. *Nee, natuurlijk gaat het niet, mijn man is dood!* wilde ze schreeuwen. *Hoe moet ik dit aan mijn kinderen vertellen?* De gedachte aan Maria en Alex werd haar te veel. Ze kon haar tranen niet meer tegenhouden. Toen ze gekalmeerd was, richtte een van de agenten het woord weer tot haar.

‘Het spijt ons dat we u op dit moment hiermee moeten lastigvallen, maar mogen wij u wat vragen? Had uw man vijanden?’

‘Wat?! Wat is dat nou voor een vraag?’

‘Wilt u alstublieft antwoord geven?’

‘Vijanden? Niet dat ik weet. Waarom vraagt u dat?’

‘Vlak voor de crash heeft uw man een Spaanse sms ontvangen met de tekst “Alex is in gevaar. Een zoon voor een vader”. Enig idee wie die sms gestuurd kan hebben of wat ermee bedoeld wordt?’

Eline keek hem aan alsof ze het in Keulen hoorde donderen.

‘Het is maar de vraag of de bedreiging voor uw man was bedoeld. De zin “een zoon voor een vader” zou ook een verwijzing naar uw zoon kunnen zijn en “Alex is in gevaar” ook. Uw zoon heet toch Alex?’

De woorden bleven even in de lucht hangen voordat ze tot Eline doordrongen. Nu pas begreep ze wat de sms impliceerde. Ze trok bleek weg. ‘Alex?’

‘Het zou kunnen. Hebt u de laatste tijd niets bijzonders aan uw man gemerkt? Was hij bijvoorbeeld gestrester dan normaal, was hij op ongebruikelijke tijden van huis, bleef hij wel eens een nacht weg?’

‘Wat suggereert u nu? Dat mijn man er een minnares op na hield? Pertinent niet.’

‘Hij zal niet de eerste man zijn die een dubbelleven leidt.’

‘Mijn man was elke avond keurig rond het avondeten thuis en heeft sinds we getrouwd zijn geen nacht zonder mij doorgebracht.’

‘Als u het zegt...’

‘Maar u hebt dat bericht dus in mijn mans telefoon gevonden?’ De agent knikte bevestigend.

‘Dat kan ik bijna niet geloven. Alexandro is de goedheid zelve. Wás de goedheid zelve,’ liet ze er zachtjes op volgen toen tot haar doordrong dat ze in het vervolg alleen nog in de verleden tijd over haar man kon spreken.

De agent legde kort zijn hand op haar schouder. ‘Uw man heeft gereageerd op het bericht met “Laat mij en mijn gezin met rust”’

‘Dus hij zat te sms'en toen hij dat ongeluk kreeg?’

‘Vermoedelijk wel.’

Eline vloekte. ‘Ik heb hem zo vaak gezegd dat hij zijn handen aan het stuur moet houden en niet mag sms'en tijdens het rijden! Koppige Spanjaard!’ Ze stond op en begon door de kamer te ijsberen. Gefrustreerd maaide ze de tentamens van tafel.

‘Uw man is niet de enige die is omgekomen bij het ongeluk.’

Eline zakte door haar knieën en kreunde.

‘De auto van uw man heeft een passerende auto geraakt en die bestuurder is helaas ook overleden. We vermoeden dat uw man was afgeleid door het sms'en en daardoor op knooppunt Muiderberg de afslag naar de A6 te laat zag. Hij heeft geprobeerd de afslag toch nog te halen maar is zijwaarts op de vangrail geklapt. Door de impact van de klap is zijn auto teruggeschoten op de weg en vol geramd door een andere auto.’

‘Dus degene die mijn man een sms stuurde is verantwoordelijk voor de dood van twee mensen?’

‘Ik snap dat u zoekt naar een zondebok, maar het was uw mans keuze om te sms'en achter het stuur terwijl dat bij wet verboden is. De verantwoordelijkheid ligt geheel bij hem, hij had er ook voor kunnen kiezen om de sms later te lezen en te beantwoorden.’

‘Ik geloof dat ik weer even moet gaan zitten. Ik ben een beetje misselijk.’

‘Ik kan me voorstellen dat het u allemaal duizelt. We hadden u dit graag willen besparen.’

‘Kunt u de afzender van die sms traceren?’

‘Het was een prepaidnummer dat alweer buiten gebruik is. De persoon die uw man bedreigde heeft zijn of haar sporen zorgvuldig uitgewist.’

‘Ik snap het niet! Wie zou Alexandro nou iets willen aandoen?’

‘Zou u toch nog eens goed na willen denken over of u iets vreemds aan uw man hebt gemerkt? Wellicht dat het toch om een jaloerse minnares gaat?’

‘Ik zou het op prijs stellen als u nu vertrekt en ophoudt mijn mans nagedachtenis te besmeuren,’ zei Eline ijzig. ‘Het is al erg genoeg dat mijn kinderen en ik zonder hem verder moeten.’ Ze liep naar de deur en hield hem demonstratief open. De agenten keken elkaar aan en respecteerden haar verzoek om te vertrekken.

‘Ik kan niet uitsluiten dat we nog eens terugkomen met wat vragen,’ liet de agent die steeds het woord had gevoerd haar weten.

‘Waar is mijn mans telefoon?’

‘Bij de technische recherche.’

‘Wanneer krijg ik hem terug?’

‘Als het onderzoek is afgerond, kunnen we de telefoon vrijgeven.’

‘Er staan persoonlijke dingen op. Dierbare foto's, berichten. Die wil ik hebben.’

‘Dat snap ik, mevrouw, maar u zult nog even geduld moeten hebben.’

Eline smeed de deur dicht. Ze had genoeg gehoord van deze onzin. Haar man was dood. Haar lieve, mooie Alexandro. De liefde van haar leven en de vader van haar kinderen. Hoe moest ze Alex en Maria in godsnaam vertellen dat hun vader er niet meer was? Hoe kon ze slapen zonder Alexandro’s warme lijf tegen zich aan? Ze zakte door haar benen en viel huilend op de grond.